A XIX-a OLIMPIADĂ MEXICO 68

ION MONEA EVOLUEAZĂ AZI ÎN FINALA SEMIGREILOR

Calistrat Cuțov — medalie de bronz

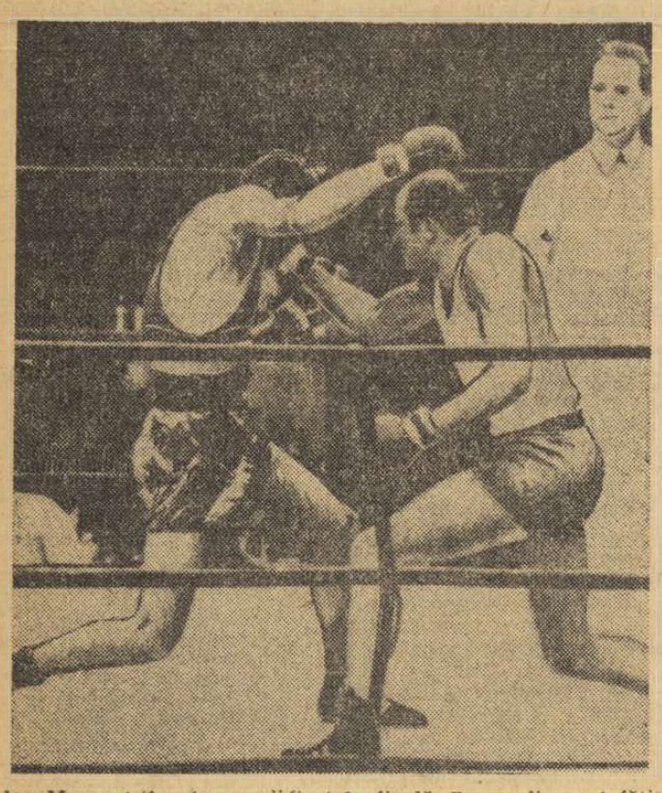

Ion Monea (stînga) s-a calificat în finală. Fotografia ne înfățișează un aspect din partida cu polonezul Dragan, disputată în semifinala turneului olimpic.

Turneul olimpic de box se încheie astăzi cu desfășurarea finalelor la cele 11 categorii. Ne bucură faptul că în ultimul act al competiției este prezent și un pugilist de pe meleagurile noastre, vechiul internațional, semigreul Ion Monea, care a evoluat la adevărata sa valoare în partida susținută împotriva lui Dragan, din semifinale. Monea l-a dominat copios pe campionul polonez excelînd, mai ales, în loviturile la plex. După două runduri Monea conducea cu cîteva puncte. În finalul întîlnirii la o „contră" de dreapta, Monea, dintr-o neglijență de apărare, a poposit la podea. El a reluat lupta la timp și deosebit de îndîrjit a continuat să-și lovească adversarul din toate pozițiile. Juriul i-a acordat verdictul lui Monea cu 4—1. Este interesant de arătat că singurul oficial care a votat împotriva campionului român se numește Sampila (Finlanda), o veche cunoștință a noastră, care, datorită necompetenței sale, a fost exclus după două reuniuni să mai oficieze la turneul speranțelor olimpice desfășurat în august la Leningrad. În finală Monea va boxa cu campionul european Dan Pozniak (U.R.S.S.). El s-au mai întîlnit anul trecut la Roma, în semifinalele campionatelor europene, victoria revenind, înainte de limită, pugilistului sovietic.

CALISTRAT CUȚOV. S-a născut la Smîrdanul Nou-Brăila, la 10 octombrie 1943. Greutatea 60 kg. Profesiunea: electrician. Necăsătorit. Clubul: Dinamo București. Antrenori: Constantin Dumitrescu și Ion Popa. Practică boxul din anul 1963. Campion național: 1965, 1967 (juniori), 1968.

Tînărul nostru campion Calistrat Cuțov a reușit la prima sa participare la J.O. să cucerească medalia de bronz. Performanța este meritorie. Cuțov nu s-a putut califica în finală fiind învins greu la puncte de americanul de culoare Ronnie. Meciul a fost uneori foarte atractiv și numai experiența boxerului american i-a permis să termine victorios. Publicul mexican l-a aplaudat călduros pe Cuțov. La sfîrșitul întîlnirii, în cabină, ne-a vizitat antrenorul americanului care ne-a spus că tînărul Cuțov este un real talent.

Aur, argint și bronz la Xochimilco

Cronica celor 7 finale olimpice de caiac-canoe

La Xochimilco este din nou o zi răcoroasă de toamnă. Emoțiile sînt generale, deoarece în cursul acestei dimineți programul olimpic este destinat în exclusivitate caiacului și canoei. Succesul din recalificări al echipajului de canoe dublu realizat de reprezentanții Mexicului a ridicat întregul barometru al interesului local. Șiruri nesfîrșite de turisme, se află la parcaj. Tribunele sînt neîncăpătoare; sportivii români depun mari insistențe spre a intra la finale și a-și încuraja coechipierii. De-a lungul canalului, acolo unde nu sînt tribune construite, alte mii de spectatori stau „pe la garduri" cum spunem noi, doar, doar or prinde ceva din desfășurarea întrecerilor. Și vor prinde, cu excepția liniei de sosire, totul. Au avantajul de a vedea însă și partea I-a a traseului. Programul zilei începe cu caiac simplu bărbați. Din partea noastră Conțolenco se aliniază la start. El deține culoarul nr. 8, deci foarte aproape de tribună.

În dreapta sa concurentul olandez Saporenko, învins la caiacul de 4, este prezent în finală. Șanse mari au și maghiarul Hesz, suedezul Petersson și Lange (R.D.G.). Înainte de întrecere, Radu Hutan considera că dacă Conțolenco se clasează pe locul 5 este la valoarea lui. Dacă va reuși să vină mai bine, va fi meritul său. Să așteptăm deci primul start. Televiziunea locală își începe transmisiunea cu imagini înfățișînd întîi gondolele locale cu acoperiș după care trece direct pe concurenți. Vreme foarte închisă. Cer gri, nimic din decorul splendid de aci nu se mai vede. Totuși plafonul este înalt, vîntul bate, ca de obicei, din față. Start de o mare punctualitate. Atacă culoarele 2 și 3 (Danemarca și U.R.S.S.). Conțolenco, mereu pe poziția a 4-a, dar controlează din spate cursa. Hansen și Saporenko se mențin la același nivel. Nici unul nu forțează, păstrîndu-se pentru final. La 500 m, Hansen — 1:58,2. Saporenko — 1:58,6. Saporenko atacă viguros, dar ungurul Hesz vine puternic, îl depășește și cîștigă medalia de aur. Pe locul trei danezul Hansen. Conțolenco atacă acum dar, din păcate, prea tîrziu.

Proba a doua, canoe simplu 1 000 m. Sîntem reprezentați de Ivan Patzaichin, candidat pentru medalia de bronz. El deține timpuri egale cu ale lui Lewe (R.F.G.), dar... la antrenamente. Emanuelsson (Suedia) și Tataj (Ungaria), ca și Golkov pot furniza pe ceilalți medaliați. Patzaichin, pe culoarul 8, același ca și Conțolenco. Motiv de îngrijorare: vîntul din față a devenit mai puternic. Mi-e teamă să-mi părăsesc locul de observație pentru a afla starea timpului, dar o voi face îndată ce voi avea posibilitatea. Foarte timid încearcă și soarele să apară, înveselind splendidele costume naționale ale nu mai puțin frumoaselor fete care aduc distincțiile olimpice sportivilor laureați. Acum întreaga atenție spre startul la canoe. Concurenții sînt la start, dar Hesz trebuie să-și facă datoria de campion olimpic, trecînd prin fața tribunelor cu medalia de gît.

În dreapta lui Patzaichin, concurentul sovietic Galkov, toți sînt mai voinici decît Patzaichin. De fapt, el este încă junior. Îndeminarea lui, ritmul și voința trebuie să suplinească lipsa altor elemente ca forța și poate chiar experiența. Îi văd cît este de calm și-i știu cît este de dîrz. Pare un atlet semifondist în mijlocul unor aruncători de suliță sau de ciocan. În stînga lui cehoslovacul Jiri Cvrtecka. Start bun pentru toată lumea. Suedezul în față ia distanță imediat. Este urmat de Lewe. Ivan al nostru nu apare pe primul plan al cursei. Știm că are finiș. Lewe este atacat de Tataj. Emanuelsson pare că a scăpat în frunte. Patzaichin se află pe locul 5 sau 6. Galkov intră în luptă pentru primul loc, mai bine zis pentru o medalie, se apropie sosirea. Patzaichin nu poate depăși locul critic deținut. Emanuelsson a scăzut, Lewe, pe primul plan, luptă cu Tataj. Patzaichin începe atacul. Formidabil, nu mă mai așteptam. Strock extraordinar! Mai sînt 150 m, Ivan este irezistibil. Lumea este uimită, tribunele în picioare. Al nostru a scăpat în față. Va rezista sau nu? Greu de spus! Galkov nu a renunțat. Atacă și Lewe. Nu credeam să mai aibă rezistență. Maghiarul s-a dus însă pe primul loc. Lewe pe locul doi, Galkov — trei. Patzaichin, victima lipsei de experiență nu mai trage. Este învins și-mi pare rău pentru că văd din întreaga lui atitudine regretul profund. A încercat ceva extraordinar: să cucerească aurul. Mîndria lui, poate mai mult decît oboseala, l-au ținut departe de celelalte distincții. El dorea aurul. Păcat pentru acest sportiv de mare calitate. Sper că experiența puțin amară, față de așteptări, a lui Patzaichin îi va folosi Vioricăi Dumitru care se pregătește de start.

Viorica nu pleacă favorită în cursă. Ea este, de obicei, mai puțin capabilă să se concentreze pe ultima parte a cursei, renunțînd foarte ușor sau destul de ușor la luptă. De obicei... fiindcă la calificări a suportat cu succes atacurile adversarelor, terminînd cu un avantaj minim dar cu avantaj. Să vedem ce va face azi. Are un alt culoar... Nu mi-o luați în nume de rău că precizez. Nu sînt superstițios, o fac din fidelitate profesională... Culoarul nr. 1, pe care concurează ea, nu este prea bun fiind cel mai expus vîntului. Dar Viorica s-a antrenat aici și cunoaște toate particularitățile pistei. În dreapta ei, o concurentă care nu va participa la disputa primelor locuri, cel puțin teoretic, americanca Marcia Smoke. Acesta ni se pare realmente dezavantaj. Va trebui să supravegheze foarte atent cursa, tot ceea ce se va petrece în dreapta ei. Mă reținsă fac orice observație. Totul este posibil la J.O.! Se repetă startul. Piniaeva pornește drept mare favorită. Cehoslovaca se duce înaintea Piniaevei. Aceasta revine îndată și conduce. Maghiara Pfeffer la parte la luptă. Viorica merge bine pe extremă. Ele își dispută locul I. Piniaeva conduce net. Celelalte pe linie. În stînga, Viorica atacă. Lupta s-a terminat: Piniaeva, Brener și Viorica pe 3. N-a forțat — altfel venea sigur pe doi. S-a mulțumit cu bronzul.

Așteptăm, nu mai trebuie spus cum anume, întrarea în întreceri a cuplului Vernescu — Sciotnic, poate cel mai îndrăgit cuplu de sportivi pe care l-a avut sportul nostru. Culoar... foarte bun: nr. 8, la adăpost de vînt, dar nu și de... antecedente. Adversarii le sînt cunoscuți: belgienii Burny și Neagels, olandezii Hoekstra și Geurts, Saporenko — Morozov, maghiarii Giczi și Timar, învingători, la Snagov, ai lui Vernescu — Sciotnic. Timpul aproape neschimbat. Mai multă lumină decît dimineață. Soarele s-a ridicat binișor. Este aproape amiază. Băieții, în frunte de la început, nu vor complicații. Pe culoarul doi atacă suedezii. Sînt foarte aproape de români. Îi depășesc la 200 m. Vernescu pe locul 3, chiar 4, depășiți de echipajele R.F.G. și Austriei. Foarte curios ce se petrece. Sîntem dezamăgiți! Vă imaginați, asistăm la una dintre cele mai grele înfrîngeri ale flotilei noastre de caiac și canoe. Nu găsesc deocamdată explicații. Dar sosirea în cursa abia încheiată a pus deasupra acestui sport un semn de întrebare, deoarece, într-adevăr, mi se pare inexplicabil cum după calificări, antrenamente și cronometraje, acești oameni nu pot acum confirma măcar media rezultatelor din ultima vreme. Deocamdată nu am văzut pe nimeni dintre tehnicieni ca să pot face cu ei un schimb de păreri. Sînt nevoit să consemnez doar rezultatele și surprinderea generală față de comportarea băieților în finale. De fapt, primul echipaj cu șanse la aur a fost acesta Vernescu — Sciotnic.

Rămînem însă în cursă cu alte 3.

Viorica și Valentina vor trage la caiac de 2—500 m în barcă fiind acum și o medalie olimpică. Știu eu dacă le va ajuta?

La canoe 2, înfrîngerea lui Patzaichin poate să fi diminuat capacitatea cuplului pe care-l face cu Covaliov. Poate că Ivan s-a menajat din cu totul alte motive la simplu, cînd pierduse șansa la primul loc. A făcut-o poate în ideea de a se menaja pentru canoea de 2. Vom vedea. Cuplul nostru Patzaichin — Covaliov are culoarul 4. Covaliov în față. Experiența și tinerețea. Ce vor da oare împreună? Merg tare la început. Dar ungurii îi depășesc repede. Ei cu ai noștri se detașează în față. Sovieticii pe poziția a 3-a. Românii forțează și trec de unguri. Dar cursa mi se pare mai lungă acum. Strockul se micșorează. Maghiarii nu au renunțat la luptă. Totuși avantajul nostru este substanțial. La 500 m avem o barcă avans. Ordinea se menține. Ungurii par obosiți. Dar și Covaliov. Atac puternic al mexicanilor. Se apropie chiar de noi. Atacă locul doi și se pare că vor avea succes. Nu renunță la un nou atac al românilor. Un ultim atac al cuplului maghiar. Luptă extraordinară. Băieții revin formidabil și refac avantajul. Un efort cu totul ieșit din comun. O putere de voință care ne face să uităm insuccesele din cursul zilei. Covaliov și Patzaichin obțin o victorie de care ne vom aduce aminte mereu, pentru că a fost smulsă unor adversari puternici și mai ales poate unei conjuncturi deosebite care amenința să ne devină defavorabilă.

Vom auzi, prin urmare, și imnul românesc la Xochimilco. Ar fi fost și păcat să fim lipsiți de această bucurie. Se pare că Patzaichin și-a și însușit un mare volum de învățăminte. Sub comanda lui Covaliov, „puștiul" s-a comportat excelent și a uitat pentru minutele întrecerii de dublu coreciția de la simplu. Sosirea lor în fața tribunei este salutată cu ovații. Două galerii se concurează: cea a sportivilor români, veniți din sat aproape toți cei care n-au probe, și cea mexicană. Dar ambele se adresează aceloraș oameni.

Se pregătesc echipajele de caiac 4. Tensiune maximă. Putem cuceri ai doilea aur pe ziua de azi și a 5-a medalie pentru delegația sportivilor români, ceea ce ar consolida poziția în clasamentul neoficial pe țări la terminarea Jocurilor Olimpice. Depinde de cei 4 voinici. În avantaj poate fi necalificarea formației sovietice în semifinalele de ieri. Să nu apară alți pretendenți, în afara celor cunoscuți și suficient de puternici. Din nou culoarul 8. Ce să mai scriu. Este pentru a 4-a oară în acest concurs că românii vor parcurge culoarul 8. Pînă acum nu a fost de bun augur. Ori Calenic, cei doi Ivanovi și Turcaș vor deveni... superstițios! În stînga echipajului nostru, Suedia, în dreapta — Finlanda. Două țări nordice. Sper să nu-i înghețe pe băieți... Primejdiile sînt pe alte culoare. Românii sînt dați favoriți. Start greșit. Se repetă. Atac puternic din start (starter este Nae Navasart). O jumătate de barcă luată după primii metri. Maghiarii refac repede. De asemenea Norvegia. Cele trei echipaje se detașează. Norvegia preia conducerea. Dar după cîteva bătăi, România conduce cu 1/4 barcă. Avantajul se micșorează. Băieții privesc mereu înainte. Luptă foarte frumoasă și strînsă. După 500 m ungurii atacă sec și se apropie irezistibil. Nu se mai știe cine va cîștiga. Norvegia este pe același plan cu ai noștri. Încă două-trei lovituri și se va epuiza traseul. Așteptăm ca cei 4 voinici să dea și ultima lor picătură de energie. O dau și trec linia sosirii.

Se recurge la fotografie pentru departajare. Clipe de grea așteptare. Fiecare milimetru de distanță este măsurat. Între timp, băieții așteaptă cu încordare să vadă ce s-a decis. Oricum, românii sînt lîngă podium. Se apropie militarii cu medaliile pe perne și tot nu știm cine a cîștigat. Surpriză! Norvegia s-a clasat prima. Odată cînd detest tehnica!

Românii, pe locul II. Medalie de argint. „Recolta" zilei: o medalie de aur, una de argint și una de bronz.

VIORICA DUMITRU. Născută la 4 august 1946. Profesia — funcționară. Practică sportul din 1965 în cadrul clubului Dinamo. Înălțime 1,64 m; greutate 65 kg. Campioană națională în 1965 (junioare) 1966, 1967, 1968. A cîștigat locul I la diferite regate internaționale: Snagov, Tampere, Copenhaga.

Campionate mondiale: în 1966 (Grünau) locul VI; **Campionate europene:** în 1965 — campioană de junioare, în 1967 (Duisburg) un loc II și un loc IV.

Maestră a sportului. Antrenor: **Radu Hutan.**

Reabilitarea floretistelor

Locul III fără să fi cunoscut înfrîngerea!

Zilele trecute discutam cu campionul olimpic Ionel Drîmbă despre comportarea echipei feminine de floretă a țării noastre. Deși direct interesat, soția sa Ileana Drîmbă face parte din această formație, campionul mi-a afirmat cu tărie: **„Nu sînt suficient de antrenate".** Bineînțeles că m-a surprins afirmația sa, dar Drîmbă s-a uitat la mine cu toată seriozitatea și a adăugat: **„Asta este realitatea!"**

Confirmarea bronzului de la C. M.

Fetele noastre au fost cuprinse de îngrijorare după turneul individual și am văzut aceasta pe chipurile lor. Dar și de o hotărîre care se închega pe măsură ce se apropiau meciurile din turneul pe echipe. Asistaseră și ele, alături de noi, la disputa băieților și văzuseră în ce împrejurări dramatice pierduseră aceștia posibilitatea unei noi medalii olimpice, cel puțin de argint. Au început mai greu, dar pe măsură ce au avansat în întrecere își întrau în mînă și începea „să le meargă" cum zic ele. Dovada concentrării pe care doreau s-o realizeze a fost aceea că ne-au rugat ca la meciurile lor să stăm toți în tribune. Bine înțeles, toată lumea (cîteva persoane, dar ce galerie la nevoie!) s-a conformat. Și pînă la urmă, cu prețul unui formidabil efort, poate o pedeapsă pentru unele comodități la antrenamente, iată fetele ajunse din nou pe un podium, pe locul al III-lea, confirmînd într-un fel, locul al treilea la campionatele mondiale din 1967.

Drumul spre podium

Făcînd o retrospectivă a drumului parcurs de ele în turneul olimpic pot să apreciez mai bine adevărul cuprins în spusele lui Drîmbă, deoarece a fost evident că pe măsură ce concursul avansa ele erau mereu mai bune. Anumite fisuri sau inegalități de formă între componente au împiedicat obținerea unui rezultat cu mult mai bun, dar care era posibil, fapt de care sînt și ele acum convinse. În orice caz, floretistele au păstrat contactul cu plutonul fruntaș al celor mai valoroase echipe din lume, dar și cu cele mai bune floretiste din clasamentul individual, dintre care multe au pierdut la fetele noastre în turneul pe echipe. Dar să vă punctez acest drum al medaliatelor noastre.

Primele întîlniri cu Anglia și Polonia vă sînt cunoscute. Mai puțin, cele cu U.R.S.S., Franța și Ungaria. În meciul primelor 8, în care România a întîlnit redutabila formație sovietică, scorul ne-a fost favorabil cu 9—7. Antrenorii alcătuind echipa în mod inteligent, alternînd formula cu Maria Vicol și Ana Ene au avut totdeauna un om mai proaspăt și în același timp, un om surpriză pentru adversare. Olga a cîștigat 2 asalturi, Vicol tot 2, ca și Ileana, iar Iencic, care avea să fie tot timpul la o valoare foarte ridicată, nu a cedat decît un asalt din cele 4 susținute. Scorul de 9—7 le-a dus pe floretistele noastre din nou în disputa directă pentru medalii. Care anume nu știau nici ele.

Meciul cu formația maghiară a fost așteptat cu o oarecare teamă de componentele echipei noastre, deși aceeași situație era tipică și pentru adversarele lor pe care le-am vizitat înainte de întîlnire. Kamuti, din formația masculină a Ungariei îmi spunea că **„singur numele lui Drîmbă, pe care-l poartă și soția lui, este suficient pentru a obține victorii, atît de respectat este Ionel, pe care noi toți scrimerii îl considerăm, fără excepție, cel mai bun floretist al lumii la ora actuală".**

Tușele!

Rezultatul de 8—8 cu Ungaria, s-a realizat prin cele 4 victorii din 4 asalturi susținute de Ileana Drîmbă (vai, cîtă dreptate a avut Kamuti!), două ale Ecaterinei Iencic și cîte una ale Olgăi Szabo și Anei Ene. La numărarea tușelor însă se repetă situația din întîlnirea masculină U.R.S.S.—România care ne-a scos din luptă directă pentru locul I, și Ungaria avînd 15 tușe față de cele 8 ale echipei române, suie spre medaliile mai prețioase. Vă mărturisesc că așteptam acum ca formația celor 4 fete de la noi să cedeze total, mai cu seamă că erau opuse franțuzoaicelor, cele care în turneul individual le făcuseră mari greutăți și pe care chiar ele le vedeau cîștigînd aurul. Dar, încă o dată prima impresie nu se confirmă atunci cînd în joc intră ambiția personală a fiecărui sportiv, cînd meciul este abordat de pe alte poziții decît de pe cele ale renunțării premature, cele ale resemnării opuse însuși spiritului sportiv.

Se desfășoară o luptă îndîrjită, de data aceasta nu numai pentru victoria finală, dar și pentru fiecare tușă, pentru că „tot pățitul e învățat". Olga pierde la Ceretti, Vicol la Gapais (cea mai bună franțuzoaică), Kati Iencic o învinge pe Ceretti, Ileana cedează în fața aceleiași Ceretti. Olga, în pasă proastă sau grăbindu-se cu temperamentul ei incandescent mai avea să piardă și la Gapais (pe care la individual, dacă nu mă înșel, o întrecuse) ca și la Herbster, cîștigînd însă asaltul la Depetris! Vicol cedează și ea la Gapais, cîștigă la Herbster și pierde apoi la Depetris. Ileana, după prima înfrîngere face două victorii admirabile la Gapais și Herbster, scorul pe echipe alternînd tot timpul. Am lăsat-o special la urmă pe Iencic deoarece mezina echipei a făcut ravagii printre adversare cîștigînd de la un cap la altul, deci toate cele 4 asalturi și repetînd astfel isprava Ilenei Drîmbă din meciul cu Ungaria. Deci Kati a trecut de Ceretti, Gapais, Herbster și Depetris devenind „spaima" floretistelor franceze, care au felicitat-o călduros și sportiv după înfrîngerile ce le fuseseră administrate. Gest rarisim pentru că fetele, și ale noastre și celelalte, sînt de o irascibilitate extraordinară, și orice-aș fi în stare să accept în afara unui arbitraj la scrima feminină.

Din nou tușele! De data asta însă...

Terminînd 8 la 8 și cu Franța, rezultat valoros, s-a trecut iarăși la numărătoarea tușelor. De data aceasta eram însă calmi: fetele avuseseră grijă să-și facă zestre, astfel încît cu 13 tușe față de 11 ale adversarelor, româncele trec automat pe locul al treilea, la medalia de bronz. O dată am avut și noi o astfel de șansă. Felicitări călduroase se cuvin celor cinci reprezentante ale scrimei feminine românești pentru comportarea lor în turneul final și pentru medalia de bronz obținută, dar mai ales pentru rezultatele directe realizate în compania celor mai bune echipe din lume. Nu lăsați deoparte un amănunt capital: **practic ele nu au fost învinse de nimeni!** Au învins: Polonia, Anglia, U.R.S.S., au terminat nedecis (8—8) cu Ungaria și Franța! Ceea ce le-a învins a fost regulamentul și poate, pe undeva, excesul de emotivitate și nervi. Neînvinse pe locul III. O dublă performanță.

★

Echipa *Uniunii Sovietice* este campioana celei de a XIX-a ediții a J.O. În meci decisiv ea a întrecut cu 9—3 „4"-ul *Ungariei.*

Locurile 5—6 și le-au disputat formațiile *R.F.G.* și *Italiei.* Au învins floretistele din R.F.G. cu 9—7.

CLASAMENTUL FINAL: 1. *Uniunea Sovietică,* 2. *Ungaria,* 3. *ROMÂNIA,* 4. *Franța,* 5. *R.F.G.,* 6. *Italia.*

ECATERINA IENCIC (1,65 m, 56 kg), de profesiune funcționară, s-a născut la 31 iulie 1946 la Satu Mare. A debutat ca floretistă la Școala sportivă din orașul ei natal. Din 1963 face parte din clubul Steaua. Cele mai bune performanțe: campioană mondială de tineret (Rotterdam, 1965). La campionatele mondiale de seniori: locul II pe echipe — Paris, 1965, locul III individual — Moscova, 1966, locul III pe echipe — Montreal 1967. Anul acesta: componentă a echipei Steaua, cîștigătoare a „C.C.E." și locul I în „Cupa Martini" (Torino). maestră a sportului.

A fost descoperită de Alexandru Csipler, *antrenor emerit. În prezent este pregătită de antrenorul emerit* Andrei Vilcea

ILEANA DRIMBA (1,67 m, 58 kg), studentă la Institutul de Educație Fizică și Sport, s-a născut la Satu Mare la 12 iunie 1946. A luat primele lecții de scrimă în cadrul Școlii sportive din Satu Mare. Din anul 1963 face parte din clubul Steaua. Performanțe deosebite: locurile II la Campionatele mondiale de tineret de la Budapesta (1964) și Rotterdam (1965), locul II — echipe — la campionatele mondiale de seniori de la Paris (1965) și locul III echipe la campionatele mondiale de seniori de la Montreal. Anul acesta: componentă a echipei Steaua, cîștigătoare a „C.C.E.". Maestră a sportului. Primul ei îndrumător în floretă — antrenorul emerit Al. Csipler. *În prezent pregătită de antrenorul emerit* Andrei Vilcea

OLGA SZABO, profesoară de limba franceză (1,67 m, 60 kg), s-a născut la Cluj la 9 octombrie 1938. S-a inițiat în scrimă în anul 1950 în cadrul asociației sportive Progresul Cluj. Din anul 1959 face parte din clubul Steaua. Performanța cea mai valoroasă: campioană mondială în 1962, la Buenos Aires. Tot la campionatele mondiale: locul II pe echipe, Paris 1965 și locul III pe echipe, Montreal. La J.O. de la Melbourne: medalia de argint. Anul acesta: componentă a echipei Steaua, cîștigătoare a „C.C.E." (Torino). Maestră emerită a sportului. Primul antrenor Fr. Ozoray. *În prezent se pregătește sub îndrumarea antrenorului emerit* Andrei Vilcea.

ANA ENE (1,64 m, 63 kg), profesoară de educație fizică, este născută la București la 22 septembrie 1944. Practică floreta din anul 1957 în cadrul clubului Progresul București, unde a activat neîntrerupt. Cea mai bună performanță: locul I la campionatele mondiale de tineret de la Gand din 1963. A făcut parte din echipa României care la campionatele mondiale de seniori de la Montreal a ocupat locul 3 La J.O. de la Tokio — locul 6 pe echipe. Maestră a sportului. Anul acesta, componentă a echipei României, cîștigătoarea ediției jubiliare a patrulaterului România — Franța — Italia — Ungaria. Este pregătită de antrenorul Angelo Pelegrini.

MARIA VICOL (1,65 m, 65 kg), profesoară de educație fizică, s-a născut la București la 17 octombrie 1935. A început să practice scrima din anul 1950 la clubul Progresul. Cele mai bune performanțe: medalie de argint la campionatele mondiale de tineret de la Luxemburg (1956) și medalie de bronz la J.O. de la Roma (1960). La campionatele mondiale de seniori: de la Torino (1961) — locul III pe echipe; Gdansk (1963) — locul V pe echipe; de la Paris (1965) — locul 2 pe echipe și locul 4 la turneul individual; Moscova (1966) — locul IV pe echipe. Maestră a sportului. Se pregătește sub îndrumarea antrenorului Angelo Pelegrini.

Tiparul I. P. „Informația", str. Brezoianu nr. 23—25, București

40368